

Emili Marín: un homenot del País Valencià

Josep Miquel Bausset

La nit de Pasqua, l'amic Emili Marín ens ha deixat per passar a la casa del Pare. Després d'una llarga i fecunda vida al servei de l'Evangelí, aquest capellà que va estimar i defensar la nostra llengua, ha viscut la seua Pasqua. Nascut a Alcoi el 1941, Emili Marín ha mort als 83 anys, a la residència Betània, per a sacerdots, a Quart de Poblet.

El divendres 28 d'octubre de 2016, amb el govern progressista de Compromís i del PSOE, l'amic Emili Marín rebia l'homenatge de l'ajuntament de València, que el declarà fill adoptiu del Cap i Casal del País Valencià. Ben merescudament, Emili Marín, capellà, escriptor i tantes coses més, rebia aquest guardó amb humilitat i senzillesa, per part de l'ajuntament de la ciutat de València.

Vaig conèixer Emili fa molt de temps, per l'amistat que ell tenia amb mon pare. També pels seus assidus viatges a Montserrat, on cada any, ell, amb d'altres valencians, passaven ací la setmana de Pasqua.

Va ser ell mateix qui a finals de 2007 em telefonà a Montserrat, per "fitxar-me" com a col•laborador de la revista Saó. Una altra data que recorde d'Emili va ser el 19 d'agost de 2010, el dia que mon pare complí 100 anys, quan ell, amb uns altres amics vingueren a la Platja de Piles per celebrar el centenari del naixement de mon pare.

Emili J. Marín i Soriano va nèixer a Alcoi el 14 d'abril de 1941 al si d'una família molt senzilla. Son pare va estar tancat a la presó pel fet d'haver estat republicà. Emili estudià al col·legi dels salesians i als dotze anys començà a treballar al despatx d'una empresa tèxtil. Als tretze anys entrà al Seminari de Montcada, "sense que hi haja cap rastre en la meua vida que contradiga la decisió presa", com deia ell mateix. El Seminari va ser per a Emili un lloc "meravellós", en el qual va poder desenrotllar una vida esportiva (ja que jugava al futbol molt bé) i artística. També va fer teatre, amb un muntatge d'Antígona i de Hamlet. Aficionat al cinema, Emili fruïa amb les pel·lícules d'aquella època, encara que "quan apareixien escenes afectuoses les tapaven, la qual cosa provocava el riure en els seminaristes".

Emili va acabar la carrera eclesiàstica, gràcies a una beca, al Col·legi Sant Tomàs de Villanueva de València, un "autèntic regal", com reconeix ell mateix, ja que en aquell centre va poder conèixer persones excepcionals, com mossèn Josep Espasa, Joan Fuster, Vicent Ventura o Raimon. Va ser en contacte amb aquests homenots de la nostra cultura, que Emili Marín va poder descobrir i desenrotllar "la meua consciència nacionalista".

Ordenat capellà als vint-i-quatre anys, son pare li va retre homenatge assistint per primera vegada en la seua vida a l'església, on Emili va celebrar la seua primera missa. La seua mare, com deia Emili, irònicament, "en solidaritat amb mi, es va fer beata".

El Concili Vaticà II (1962-1965) va ser decisiu en Emili, ja que aquest esdeveniment va reforçar la seua vida de fe. El 2001 va obtenir la llicenciatura en Teologia Moral a Barcelona.

La primera parròquia on va ser destinat va ser Castelló de la Ribera i després, va ser destinat a Pedralba, la Pobla de Farnals, el col·legi Sant Francesc Xavier del Tribunal de Menors, la Fonteta de Sant Lluís i a Barcelona, durant el temps que va estar fent la llicenciatura en Teologia, també va col·laborar pastoralment. Va ser també delegat d'Emigració, i malgrat les dificultats de visió que tenia, fins i tot va col·laborar en la parròquia del Bon Pastor, a València, fins que hagué de passar a viure a la residència sacerdotal del carrer de Trinquet de Cavallers i finalment a la residència Betània, a Quart de Poblet. Company i veí d'habitació a la residència Betània d'Alexandre Alapont, sempre que parlava amb aquest alcudià, em donava records d'Emili i jo li deia a Alexandre que també saludara de la meua part l'antic director de Saó, que em va fitxar com a col·laborador.

A més del seu treball pastoral com a prevere, Emili sempre va estar en contacte amb el món de la cultura. Per això va ser membre del Consell Valencià de Cultura (en substitució de Joan Fuster), entre

1993 i 1998. Durant el seu temps en el CVC, Emili va coordinar els llibres dedicats al cardenal Tarancón i al canonge Espasa.

Emili va tindre un paper destacat en el naixement de Saó, com a fundador d'aquesta revista, de la qual va ser el seu director entre els anys 1987 i 1998. A més, va estar dotze anys en el Consell Redactor de Teatres, va ser coordinador del Cicle Cultural de la Caixa de Torrent i director de l'únic curs que s'ha fet de Teologia de l'Alliberament a la Universidad Internacional Menéndez Pelayo, en el qual van participar personalitats com Joan Nebot, Pedro Blat, Martínez Dousel o González Faus. En la seua faceta periodística, Emili va realitzar més de sis-centes entrevistes a diversos personatges, entre ells Gorbaxov, Irene Paps o Ernesto Cardenal.

Emili Marín va ser també el director de la col·lecció "Tresors de la Fe", que va publicar els volums: "Josep Espasa i Signes", "Vicente Enrique Tarancón. Cardenal de l'Església", "Josep Lluís Bausset i Ciscar. El darrer maulet", "Julián Álvarez. Director de Càritas. Un bon home", i "Ovidi Montllor. El cantant de l'Alcoià". L'1 de juny de 2015, a l'edifici històric de la Universitat de València, vaig tindre el goig de compartir amb Emili, la presentació del llibre sobre mon pare, que ell havia coordinat.

La personalitat d'Emili és ben explícita en l'excel·lent entrevista que l'amic Francesc Viadel li va fer per a la revista Serra d'Or.

Apassionat per la cultura, Emili Marín va donar la seua important biblioteca a l'Ajuntament de la Pobla de Farnals, que es va fer càrrec de l'edició d'un llibre sobre aquest homenot del País Valencià.

Emili Marín era una persona lúcida i entusiasta, un home irònic i ple de bondat. Amic dels seus amics, el seu bon humor i el seu gran amor per Déu, pel País Valencià i per la nostra gent, el van fer ben mereixedor d'aquest guardó que, ben merescudament, li atorgà l'Ajuntament de València el 2016.

Espere que l'Església del País Valencià faça un merescut homenatge a aquest homenot, ja que sovint (i desgraciadament), els bisbes del nostre País es miren amb recel aquells preveres que consideren heterodoxos i que per això mateix estan a les perifèries del nostre món. Tant de bo que Emili, des del cel, ajude els bisbes valencians a fer possible la inculturació de la nostra Església en la realitat lingüística del País Valencià. i tant de bo els capellans i els bisbes valencians imiten la valentia i el compromís d'Emili per afavorir i defensar la nostra llengua a l'Església.

Capellà, escriptor, teòleg, periodista i home d'una gran bondat, Emili Marín, ha estat un servidor bo i fidel, i per això mateix ja haurà entrat al goig del Déu que l'ha estimat des de sempre.

És sarcàstic que el president de la Generalitat del País Valencià, Carlos Mazon, haja dit a les xarxes socials, que trobarà a faltar "la sabiduría" d'Emili, que ens deixa "como gran legado suyo, unir valores y crear puentes entre la Sociedad valenciana", quan precisament el president Mazon i el seu govern està trencant els ponts de convivència i de concòrdia, atacant i destrossant la llengua que Emili va defensar i utilitzar tota la seua vida.

Com ha dit l'actual director de Saó, Vicent Boscà, Emili va ser una persona "imprescindible" i un capellà "compromès amb l'Església, la cultura i el nostre país".

Tant de bo, des del cel, l'amic Emili faça que els nostres bisbes i capellans arriben a descobrir (i a comprendre) la importància pastoral (i cultural) de la nostra llengua en les celebracions litúrgiques. I tant de bo, torne a repetir-ho, Emili siga un exemple per als preveres del nostre país, perquè arriben a arrelar l'Evangelí en la llengua dels valencians.

Publicat al blog Del Santuari estant el 4-4-2024

<https://esglesiavalenciana.org/>